

Беки Хънтър

ЕДИН МИГ

София, 2024

Преводът е направен по изданието:

Becky Hunter

ONE MOMENT

Copyright © Becky Hunter, 2023

First printed in Great Britain in 2023 by Corvus, an imprint of Atlantic Books Ltd.

This edition is published by arrangement with Peters, Fraser and Dunlop Ltd. through Andrew Nurnberg Associates International acting in association with ANA Sofia Ltd.

All rights reserved.

© Издателство „Изток-Запад“, 2024

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Марина Огнянова, превод, 2024

© Татяна Йович, оформление на корицата, 2024

ISBN 978-619-01-1393-5

Беки Хънтър

ЕДИН МИГ

Превод от английски
Марина Огнянова

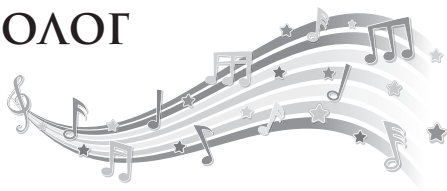

СЕРИЯ „КРАСНОГЛЕД“

- „Един аристократ в Москва“, Еймър Тауълс
- „Еротични истории за пенджабски вдовици“, Бали Каур Джасвал
- „Жените, които купуват цветя“, Ванеса Монфорт
- „Люляковите момичета“, Марта Хол Кели
- „Между небето и Лу“, Лорен Фуше
- „Изгубени кучета и самотни души“, Люси Дилън
- „Момичето и нощта“, Гийом Мюсо
- „Сто парченца от мен“, Люси Дилън
- „Момичето, което някога познаваше“, Трейси Гарвис Грейвс
- „Тайният живот на писателите“, Гийом Мюсо
- „Предопределени един за друг“, Мади Доусън
- „Библиотекарката от Аушвиц“, Антонио Итурбе
- „Проект *Истина*“, Клеър Пули
- „Войната на Хана“, Джан Елайсбърг
- „Децата от Бхут базар“, Дипа Анаппара
- „Последният влак за Лондон“, Мег Уейт Клейтън
- „Животът е роман“, Гийом Мюсо
- „Чаеното момиче“, Лиза Сий
- „Изгубени рози“, Марта Хол Кели
- „Да убиваш осъзнато“, Карстен Дусе
- „Вода за цветята“, Валери Перен
- „Непознатата от Сена“, Гийом Мюсо
- „Правилата на доброто възпитание“, Еймър Тауълс
- „Уроци по химия“, Бони Гармъс
- „Островът на морските жени“, Лиза Сий
- „Пазителката на истории“, Сали Пейдж
- „Анжелик“, Гийом Мюсо
- „Забравените в неделя“, Валери Перен
- „Магистралата *Линкълн*“, Еймър Тауълс
- „Речник на изгубените думи“, Пип Уилямс
- „Където гората среща звездите“, Гленди Вандера
- „Един миг“, Беки Хънтър

С изключение на историческите личности и факти, споменати в книгата, всички действащи лица, събития и места, описани в нея, са плод на художествена измислица и каквото и да било съвпадение с реално съществуващи хора, учреждения, събития или места е напълно случайно.

ПРОЛОГ

Иви седеше на хавлията си, опряла ръце в белия пясък, опънала дългите си крака, а кожата ѝ смущаващо сияеше под яркото слънце. Все още беше доста рано и на плажа нямаше много туристи, но живият пулс на мястото вече започваше да се усеща. Подреждаха чадъри и шезлонги, деца се плискаха в топлите вълни, двойки си говореха тихо и се разхождаха по брега, хванати за ръка.

И Скарлет. Над всичко и всички беше Скарлет, която сега излизаше от водата. Изглеждаше като истинска сърфистка на плажа, русата ѝ коса бе по-скоро на вълни, отколкото рошава, сините ѝ очи ставаха още по-сини от цвета на морето. Тук са на ваканция с цяла група приятели от училище, но Иви и Скарлет се измъкнаха веднага щом се събудиха, само двете, докато всички останали бяха още в леглата след бурна нощ.

– Какво си седнала така! – каза Скарлет, когато стигна до Иви.

Иви отметна назад глава и я погледна зад очилата, които я пазеха от блясъка на слънцето.

– Трябва да вземаме максимума от всеки момент – настоя Скарлет. – Тук сме само за една седмица.

– Аз вече го правя – отвърна Иви и разпери широко ръце. – Така ми харесва – да си седиш, да се наслаждаваш на слънчевия плаж на Крит, да празнуваш края на училището – какво по-хубаво от това?

Скарлет сложи ръце на кръста и започна да оглежда мястото с оценяващ поглед. После кимна решително, сякаш плажът беше преминал някакъв тест.

– Това е идеалното изпращане – потвърди тя и устните ѝ се разтеглиха в доволна усмивка.

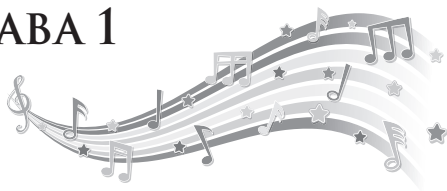
Изпращане. На Иви ѝ се стори, че това е правилната дума. Спомни си какво ѝ бе казала Скарлет миналата седмица, кога-

то получиха резултатите от матурите. *Оттук само нагоре.* И така беше, нали? Щяха да постъпят в различни университети, но и двете в Манчестър, както бяха планирали. Иви щеше да учи музика, Скарлет – мода. *Началото на остатъка от живота им,* бе казала Скарлет с такъв плам в очите, с който беше невъзможно да се спори. Вярно е, че част от нея не можеше да не се тревожи. Чудеше се какво ще стане, ако не се получи – ако нямат успеха, който Скарлет бе убедена, че ще постигнат, – но се опитваше с всички сили да потуши това чувство.

– Животът ни ще бъде прекрасен, Ивс – засмя се Скарлет и вдигна ръце във въздуха. – Прекрасен! Тя започна да се върти, русата ѝ коса се развяваше и не я интересуваше, че всички на плажа я гледат. Иви също я наблюдаваше и устните ѝ се разтеглиха в усмивка.

Тогава Скарлет я хвана за ръката, издърпа я да стане, а Иви се засмя и започна да се върти неспирно на пясъка. Затвори очи и се престори, че няма никого друго, че са само двете със Скарлет. И в този момент реши, че и бездруго няма значение. Няма значение, ако нещата не вървят точно по план, ако се наложи да променят мечтите си. Защото, докато се имат една друга, всичко ще бъде наред.

ГЛАВА 1

Рано сутринта в деня на моята смърт бързам да изляза от апартамента. През нощта не можах да заспя от напрежение, повторях случилото се предната вечер със свит от тревога стомах и не чух алармата. Сега не мога да намеря проклетия ключ, разтворимото кафе е свършило, а нямам време за истинско. Проверявам на телефона си колко е часът, докато се суеят в миниатюрната ни кухничка и ругая – тихо, за да не събудя Иви. Първо имам среща близо до Бъро Маркет и с това темпо ще закъснея. Не мога да се обадя, да я отложя. Целият ми проклет график за деня изостава чак до партито довечера, а аз трябва да съм във форма, защото Джейсън ще доведе инвеститорите, които се интересуват от идеята ми за нова марка.

Мислите ми веднага се насочват към Джейсън. Не, не мисля за него. Не. Обещах си да не го правя – не и тази сутрин. Освен това, не Джейсън е важният на партито. Тези хора се интересуват от мен. От моята идея. Искам да използвам рециклируеми материали, много е модерно в момента, а те са харесали и моделите ми – доколкото разбирам, изглеждат им „дръзки“. Би било страхотно. Да създам нещо изцяло мое. Тогава висенето на работа до сто часа, мизерното заплащане, безкрайното любезничене с хора, по-важни от мен, ще са си стрували.

Спирам да търся ключовете в купата за плодове – знам, че звучи нелогично, но един път Иви ги намери там – и си поемам дъх. Тя ще ми отключи по-късно. Завъртам се в кръг върху плочките, имитация на теракота – от самозалепващо фолио са и са се изтъркали по ъглите и покрай шкафовете, – и посягам към бялата дъска и маркера, които Иви държи залепени на хладилника. От онези магнитните – тя я избра преди няколко години, защото аз постоянно губех блокчетата със залепящи се листчета. Откакто се преместихме в Лондон и си наехме обща квартира, имаме традиция да си пишем бележки. Работех като стажантка,

което означаваше най-вече никакви пари и дълги часове извънреден труд, а Иви поседна временни ангажименти, докато обикаля по какви ли не прослушвания за любителски оркестри, така че почти не се засичахме в апартамента и тя започна с бележките. Начин да не се чувстваме толкова сами и да се държим една друга в течение.

Тя почти не пише вече. Знаем, че понякога ѝ е твърде трудно, а друг път просто няма какво да каже – когато не може да се насили да излезе. От време на време, когато е добре, ще напише или ще нарисува нещо малко – иска да ме увери, че е окей. Но най-често оставя тази задача на мен.

Откакто с нея се преместихме тук, все едни и същи снимки седят на хладилника. Ние двете на плаж на Крит, веднага след като завършихме училище, прегърнати и безгрижно ухилени. Аз с бутилка шампанско в ръка – Иви го купи за моето завършване. Ние двете на двацет и първия ми рожден ден, заобиколени от хора, с много от които вече сме загубили връзка. Имаше и снимка на Иви с цигулката, от нейното дипломиране, но тя я скъса веднъж, когато не беше добре, преди около шест месеца. Гледам снимките и стомахът ми се свива, като се сетя за снощи. Прекалих, знам го.

Опитвам се да не мисля за това, вземам бялата дъска и я поставям на кухненския плот, между купата с плодове – в която, между другото, никога няма плодове – и купчината мръсни съдове. Наистина трябваше да ги измия вчера вечерта, но след спора се прибрах направо в стаята си. Дъската за рязане, цялата в трохи, ножът, омазан с масло, и купичките с остатъци от мюсли ме гледат обвинително и се налага да отместя поглед.

Не се притеснявай за чиниите, пиша на бялата дъска, аз ще ги измия по-късно. Спирам. Може би ще го разбере погрешно – че според мен тя не може да го направи или нещо подобно. Особено след снощи. Изтривам написаното, започвам отначало. *Ще се върна късно, така че не ме чакай. Голямата вечер!! Ще ти пиша, да ти кажа как върви. Но за утре си остава кърви и вино, нали?* Достатъчно. Няма смисъл да се опитвам да обясня всичко на дъската. Ще говорим утре и ще се разберем. Няма нищо, което двете с Иви да не можем да поправим, нали?

Слагам капачката на маркера и излизам от кухнята направо във всекидневната. Докато преминавам от фалшивите плочки към стария бежов мокет, нещо се връзва в стъпалото ми и изругавам нависоко. Вдигам си крака, виждам в черния чорапогашник да се просмуква кръв и мъничко парче стъкло, което проблясва на изкуственото осветление в апартамента. Накуцвайки, тръгвам към дивана, за да извадя парчето, и го поставям на малката холна масичка. В съзнанието ми проблясва спомен от снощи – една чаша пада и се разбива на пода в кухнята, вода и стъкло се пръскат навсякъде. С Иви се вираме в нея, после тя тръгва сковано към шкафа под мивката, където държим метлата и лопатката.

– *Дай на мен – казвам веднага.*

– *Няма проблем – процежда Иви през зъби.*

– *Но аз...*

– *Казах, че няма проблем, не чу ли!*

Поглеждам към затворената стая на Иви. Трябва да видя как е, знам, че трябва. Но вече закъснявам. И не зная колко ще се проточи този разговор. Трябва да излизам. Искам да изляза – толкова много неща ми предстоят днес.

Изправям се, без да обръщам внимание на болката в стъпалото, нахлузвам високите черни ботуши и грабвам дамската си чанта оттам, където я бях зарязала, до входната врата. Обичам я тази чанта. Спестяхах през цялото студентство, за да си я купя. Красива крокодилска щампа от дизайнер, който тогава беше обещаващ – тема за разговор при бъдещи интервюта.

Отварям входната врата и чувам как вратата на Иви щраква. Поглеждам през рамо. Винаги е бледа, но днес изглежда по-бледа от обичайното, с тъмни сенки под очите. Тя е с фланелена пижама и онази грозна тениска на Уил, която все още ползва за спане, въпреки че тоя тъпанар я заряза. Гледа ме леко напрегнато и си представям, че в нейните очи изглеждам по същия начин. Снощният спор май все още не е забравен.

Със слушалки е и ги изхлузва от главата си, леко се изчервява. Преструва се, че вече не слуша музика – поне онази музика, която знам, че обича. Ето защо винаги слага слушалки, вместо да я пуска на колонки в стаята си, защото не иска да си признае.

Но аз знам, че го прави, и тя знае, че знам, но и двете си мълчим. Така е.

– Тръгваш ли? – Леко обвинителният тон на гласа ѝ ме жегва. Твърде близо е до това, което каза вечерта.

Прокашлям се.

– Да. Оставих ти бележка.

Посочвам към кухнята, но Иви продължава да ме гледа право в очите.

– Мислех, че днес ще излезеш по-късно, заради партито.

– Правилно си мислила.

Защо звучи толкова официално? Това е Иви, за бога. Ама че тъпотия. С Иви не се караме, не и сериозно. Тя е константата в живота ми – аз имам нужда тя да бъде константата в живота ми. Но не мога да измисля какво да кажа, за да се сдобрим, сега просто не разполагам с време.

Тя все още чака да ѝ отговоря, скръстила ръце на гърдите си. Отваря ми се възможност да кажа истината – какво ще правя тази сутрин и защо. Но не е сега моментът. Спорът е още твърде пресен и за двете ни и нямам време за дълги обяснения. Затова лъжа.

– Трябва да отида рано на работа, да започна да се подготвям.

Усещам горчивия вкус на думите си.

Тя кима бавно, а аз ѝ хвърлям бегъл поглед от горе до долу. Преценявам я – свикнах да го правя през последните две години, опитвам се да установя дали е добре, да разбере как е днес. Иви присвива очи и знам, че е забелязала.

– Ще дойдеш ли на партито? – питам бързо.

– Може би – отвръща Иви след малко. – Ще ти кажа по-късно, става ли?

Доста е резервирана. Дали и тя съжалява за снощи? Вероятно – тя мрази да си изпуска нервите.

– Разбира се.

Съмнявам се, че ще дойде. Напоследък рядко излиза. Въпреки че тази вечер е важна за мен, така че може и да ме изненада. Или може би не, след снощи. Тревогата отново се свива на топка в стомаха ми.

На телефона ми пристига съобщение и почвам да ровя в чантата си. Сърцето ми трепва и от болка, и от удоволствие, когато виждам от кого е. Джейсън.

Да се срещнем, преди да отидеш на работа днес. Искам да те видя. Не е точно въпрос, но това не е и в стила на Джейсън. Следва друго съобщение: *Ще бъда в апартамента в Сохо до единайсет.*

Усещам как цялата ме залива топлина, никога не съм могла да се контролирам около него, но пускам телефона обратно в чантата. Казвам си, че няма да отида, че ще се придържам твърдо към границите, които начертах.

Иви продължава да ме гледа. Тя не реагира, но се чудя дали е познала от кого е съобщението. Вероятно. Никога не сме успявали да скрием нещо една от друга – обикновено никога не сме и искали. От всички хора на света тя е единственият човек, на когото мога да кажа всичко, и знам, че е взаимно.

– Трябва да тръгвам – казвам, защото наистина е така.

Тогава очите ѝ пламват. Този жив гняв ги прави още по-зелени. Винаги съм харесвала очите ѝ, колко са изразителни. Само там не може да скрие гнева си, макар да знам, че се опитва.

– Ще се видим по-късно, става ли? – старая се да звуча весело, преструвам се, че нищо не е станало, но виждам горчивината по това как лицето ѝ остава толкова сериозно и ръцете ѝ се притискат към тялото. Тя не иска да тръгвам. Може би не иска да я оставям тук сама или смята, че трябва да остана, докато не се добрим и не поговорим като хората.

Но тя кима и аз го приемам като разрешение. Защото наистина трябва да тръгвам – денят ме зове. И имам нужда от време, за да реша какво да кажа, как да поправа нещата. Насилвам се да се усмихна набързо, преди да изляза в изпълнения с миризма на мухъл коридор с вечно примигващата крушка на първия етаж на блока.

– Скар? – вика ме тя по име, докато излизам, и аз отварям вратата по-широко, за да видя Иви. – Аз... – Тя изпуска въздишка. – Нищо.

Това „нищо“ отеква в пространството между нас. И тя не знае какво да каже, нали? А нужно ли е? Можеше да каже нещо,

за което да съжалява, но аз бях тази, която прекали снощи, затова е редно аз да оправя нещата. Такъв е моделът при нас – аз правя грешката, моля за прошка и Иви ми прощава. Просто трябва да измисля как да помоля този път. *По-късно*, казвам си. Нека мине днешният ден – в края на краищата, много неща могат да се променят за един ден.

– Успех днес! – продължава Иви. – Сигурна съм, че ще си страхотна. Като Мелани Грифит в „Работешо момиче“.

Тогаванаистина се усмихвам. Защото тя умишлено разчупва напрежението между нас и ми предлага да сключим мир.

– Или Рийз Уидърспун в „Професия блондинка“?

Иви повдига глава и дългата ѝ тъмна коса пада на една страна.

– Макар че никой никога не се е съмнявал, че ще успееш, нали?

– Още не съм успяла – отвръщам с хриплив глас.

Иви се усмихва малко тъжно. Не съм сигурна как да я тълкувам – тази тъга. Може би че, за разлика от нея, аз съм на път да постигна мечтата си...

– Вече си. Дори това да не стане, а аз мисля, че ще стане, пак ще си постигнала успех.

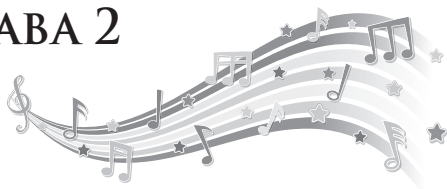
Краката ми започват да потропват нетърпеливо.

– Ивс, много съжалявам, но наистина трябва да...

– Вървиш. Знаем. – Тя маха с ръка и ми дава знак да тръгвам. – Ще се оправя. – Звучи убедително и в онзи момент съм сигурна, че това е обещание. Че двете с Иви сме по-силни от една караница; че каквото и да става, ще сме заедно както винаги.

Но нямам възможност да проверя тази теория, нали?

ГЛАВА 2

Докато вървя по Бъро Хай Стрийт, пъхам ръце в джобовете на палтото, пазя ги от хапещия студ, сковал април. Въпреки мразовития ден навън е светло, слънцето грее от ясното синьо небе и денят изглежда пълен с надежда. Предполагам, че в това се крие известна ирония, като се има предвид какво се случва после.

Наваксах закъснението, вече съм отметнала първото нещо в списъка със задачи, но въпреки това вървя бързо, токчетата ми тракат по тротоара, включват се в сутрешния хаос на Лондон. Официално вече не е час пик, но изглежда, всички в Лондон постоянно бързат. Това е една от причините да обичам този град. Обичам непредсказуемостта му, постоянното движение, неизвестността кой и какво ме чака зад ъгъла.

Тъй като сутринта излязох от апартамента, без да съм пила кафе, влизам в най-близкото кафене и си поръчвам черно американо. Научих се да харесвам чисто кафе преди години, когато влязох в университета. Не съдържа калории, а аз трябва да съм стройна за работата си. Бих си взела някоя от великденските напитки, пълни със захар, сметана и разкош, които все още са на промоция, въпреки че Великден беше миналия уикенд. Няма да си харча дневната доза калории за това, казвам си твърдо.

Усмиввам се набързо на момчето зад бара, има леко изтомян вид – млад е, още няма двайсет и пет май, – и изваждам телефона си, машинално скролвам уатсап. Някой се блъска в мен и аз се намръщвам, но не си правя труда да погледна кой е. Мисля, че съм придобила имунитет към това, от години пътувам с метрото – тук е нормално да се блъснат в теб.

Пръстите ми се задържат върху съобщението от Джейсън. Знам, знам, обещах си да не мисля за него, но той ще идва на партито и не мога просто да го пренебрегна. Е, теоретично бих

могла. Мога и да не отида в апартамента, да се престоря, че не съм видяла съобщението, а когато се видим тази вечер, той без съмнение ще бъде идеалният пример за професионализъм. Никой няма да забележи как ме гледа от другия край на залата. Никой няма да забележи как му се усмихвам, защото съм безсрамна флиртаджийка и на всеки се усмихвам по този начин.

Оф, искам да го видя. Искам да отида в онзи апартамент. Не трябва, наистина не трябва. Но искам.

– Черно американо! – По начина, по който момчето го изкрещя, разбирам, че не ме вика за първи път, и пъхам телефона си обратно в чантата – без да отговоря на Джейсън. Вземам картонената чаша, ядосана, че съм забравила онази за многократна употреба, която Иви ми подари миналата Коледа. Започнахме да си слагаме по нещо в коледните чорапи още като се преместихме в Лондон, и макар в началото подаръците да бяха твърде мизерни, купени предимно от благотворителни магазини, последните години вземахме доста прилични неща, включително чашата за кафе. Тя е ужасно крещяща – яркорозова и лилава със сребрист надпис „Заблести“.

Толкова е абсурдна и всеки път, когато я подавам на барманите, те ми наливат почти двойна доза. Ще призная, бях леко ужасена, когато я разопаковах за първи път и Иви избухна в смях заради физиономията ми. Чашата трябваше да ми напомня да не се вземам твърде на сериозно, защото като цяло всичките ми вещи са внимателно избирани, винаги по модата. С тази чаша можеха да ме видят само през трупа ми и отначало я използвах от уважение към приятелството ни с Иви, но сега, трябва да призная, че адски я обичам. Всеки път, когато я извадя, се усмихвам, което, сигурна съм, е било и идеята ѝ.

Иви. Може би трябва да ѝ се обадя или да ѝ пиша, нещо от този сорт. Тя ми предложи да сключим мир, но все още ми е странно, че официално не сме се сдобрили. Но не. Мисля си – глупаво, както се оказва, – че ще имам време за това по-късно. По същата причина не отговарям на обаждането на майка ми, когато името ѝ светва на екрана. Знам за какво ме търси: трийсетият ми рожден ден приближава и тя иска да го отбележи подобаващо. Много е мила наистина, но точно сега не ми се говори.

Очакванията на другите са толкова големи: да организираш грандиозно парти, да отпразнуваш края на двайсетте си години. Само че аз не искам да съм в края на двайсетте си години, защото се предполага, че до този момент би трябвало да съм си подредила живота, нали? И да, работата ми е добра и обичам Лондон, но има още толкова много. Е, предимно семейното ми положение. Знам, глупаво е да зациклям върху тази мисъл. Иви също няма приятел – и това показва, че съм нормална, но повечето от съучениците ни вече са семейни. С колегите ми, които са сами, се успокояваме от факта, че в Лондон е различно, че сме твърде заети за приложенията за запознанства. И понякога това ме кара да се чувствам по-добре. Но в повечето случаи се чудя какво, по дяволите, правя и защо още не съм срещнала никого. Защото, ако трябва да съм честна, Джейсън не се брои.

Излизам от кафенето, отпивам малко от кафето и леко се намръщвам, горчи ми. Пред мен броячът на пешеходната пътека отброява: остават три секунди за преминаване. Това е едно от онези вечно натоварени кръстовища, където трябва да пресечеш един участък от пътя и след това да чакаш безкрайно по средата сигнализацията от срещнатата страна да се смени – освен ако не си от хората, които са преценили точно времето и могат да се изстрелят, преди да започнат да минават колите.

Обикновено съм от забързаните, за да не ми се налага да губя ценни секунди от живота си в очакване да светне зелено. И не знам кое днес ме кара да спра – да спра за една твърде дълга секунда, така че да не пресека, и сега да трябва да чакам два светофара.

Пристъпвам от крак на крак, докато колите минават твърде бързо през пешеходната пътека. Ето ги и велосипедистите, профучават по зелената велоалея. Виждам как едно момче с яркочервено колело се задава от ъгъла с висока скорост. Няма как да не го забележа. За разлика от другите колоездачи камикадзета, той не носи клин от ликра. Облечен е в дънки и пуловер, което го отличава от останалите. Не носи каска, разрошената кестенява коса се развява.

При това държи кормилото само с една ръка в средата, а с другата притиска телефона към ухото си. Смее се, вероятно на

нещо, което му казват, докато приближава към светофара, където стоя. Може би точно това ме привлича към него, приковава погледа ми, когато се стрелва покрай мен и минава буквално в секундата, в която светва червено, без дори да погледне през рамо.

Фактът, че стоя и гледам как сигнализацията се сменя, означава, че виждам всичко. Виждам как мъжът прелита в неподходящия момент. Виждам как една от приближаващите отсреща коли – вероятно също минаваща в последния момент на червено – изсвирва силно. Колоездачът видимо се стряска, отклонява се, докато все още държи велосипеда с една ръка, след това трябва незабавно да завие в другата посока, извън велоалеята, защото друга кола идва право срещу него.

Зеленото човече светва, сигнализацията на светофара се включва. Трябва да пресичам вече. Но аз продължавам да гледам към мъжа, сега е на няколко метра вляво от мен. Виждам как пада с главата надолу. И дъхът ми спира, защото той не се изправя. Няколко коли надуват клаксони, но никоя не спира. Хората на тротоара не помръдват – класическият ефект на минавача. Обикновено и аз оставям някой друг да се погрижи. Така е в Лондон, наоколо има толкова много хора, които могат да помогнат, че не съм длъжна аз да го правя.

Но този път се впускам в действие. Кафето се разлива през малкия отвор на капачката, попарва ръката ми. Изпускам чашата, черната течност попива в асфалта.

Слизам от тротоара на велоалеята, където е той. Сега като се замисля, се чудя защо го направих. Може би заради караницата, която все още не можех да забравя – щом съм сред хората и живея живот, какъвто Иви не може, тогава поне да направя и нещо полезно. Може би си мислех за съобщението от Джейсън, за факта, че трябва да се изправя лице в лице с постъпката си – затова почувствах, че е редно да се опитам да възстановя баланса между добрите и лошите дела. Но в онзи момент не съм наясно с нито едно от тези неща. Действам, без наистина да разсъждавам.

Когато стигам до мъжа, велосипедът му е паднал на пътя, налага се колите да го заобикалят, а той продължава да лежи на зелената велоалея. Приклякам, мъжът простенва. Усещам облекчение. Щом стене, почти е сигурно, че не е мъртъв.

Той поглежда към мен. Има хубави очи. Наситено кафяви, като тъмна мока, и топли.

– Добре ли си? – питам, а покрай нас профучава кола, надува клаксон, сякаш това ще разкара велосипеда от пътя ѝ. Той кима, аз протягам ръка и го издърпвам да стане. Той се мръщи, аз едва издържам тежестта му. Още коли свирят зад мен. Не виждат ли, че е станал инцидент?

Появяват се колоездачи, направо връхлитат, вероятно е светнало зелено и аз дръпвам човека настрани, далеч от опасност. Той се намръщва и за миг се чуди дали да не го проверя за мозъчно сътресение. Какво се правеше в такива случаи? Да питам кой ден от седмицата е? Кой е министър-председателят?

Той оглежда асфалта, объркан, сякаш се чуди как се е озовал там. И аз насочвам поглед надолу, виждам телефона му, напълно строшен, да лежи няколко метра встрани. Поглеждам бързо дали няма други велосипедисти, хвърлям се към него, грабвам го от земята. Подавам му го.

– Благодаря – отвръща той. – И благодаря за... – замълчава, махва към себе си, към колелото си наблизко.

– Не трябва да говориш по телефона, докато караш колело – казвам аз строго, почти надменно, и сбърчвам нос от това как звучи. Още една кола профучава покрай нас и усещам как въздушната струя се блъска в гърба ми.

Мъжът повдига вежди, но не изглежда обиден.

– Предполагам – след това се ухилва – хубава, лека усмивка, и веднага се чувствам спокойна: *заразително*, казвам си в онзи момент. Той маха с ръка към себе си – лицето му е ожулено от едната страна, ръцете му също изглеждат одраскани. – Със сигурност не трябва.

Усмихвам му се леко извинително, после, тъй като той не прави нищо, за да си прибере велосипеда, скачам на пътя, за да го взема аз, точно когато светва зелено. Навеждам се да хвана кормилото, подавам му го.

– Съжалявам, исках да кажа, че...

Случва се много бързо. Думите ми секват по средата на изречението. Едва успявам да регистрирам промяната в изражението му, начина, по който се накланя към мен, извън велоалеята и към

платното, сякаш иска да ме сграбчи. Той не гледа мен. Това е основната ми мисъл в наносекундата, която имам, за да помисля. Това изкривено, паникьосано изражение не е заради мен, а заради нещо зад мен, зад рамото ми.

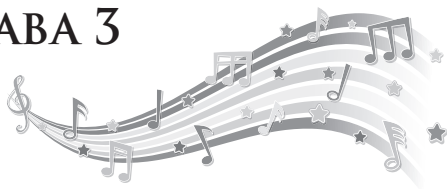
Нямам време да се обърна, да видя. Не чувам спирачките, клаксона, виковете. Не и в първия момент. Не и преди да падна, да почувствам болката. Силна, заслепяваща и всеобхватна. През торса ми, докато политам, далеч от колата, която ме блъсна, и падам на асфалта.

После главата ми. Нещо изпуква, непоносима болка пронизва задната част на черепа, към гръбнака. Цялото ми тяло кънти от нея.

Но е кратка. Свърши, преди да я усетя.

Дори не осъзнавам какво се случва, защото в мига, в който падам на земята, съм мъртва.

ГЛАВА 3

Когато Скарлет излезе от апартамента, Иви се замисли дали да не се върне в леглото. Не спа добре. Караницата им снощи я бе изтощила толкова много, особено след няколкото тежки седмици, но въпреки че костите я боляха от умора, въпреки че умът ѝ беше замъглен, тялото ѝ категорично остана будно, със спомена за онова, което Скарлет ѝ беше казала. Усети в нея да се надига гняв, но го скри обратно там, където му е мястото. Не беше честно да обвинява Скарлет. Вината не беше нейна.

Отново хвърли поглед към леглото. Знаеше обаче, че в момента, в който пропъзла обратно под завивките, денят ще приключи и няма да свърши нищо. Сутрините обикновено бяха най-доброто време за нея и тя се опитваше да се възползва максимално от тях. Затова, вместо да си легне, си оправи леглото.

Облече си някакви дрехи – клин, блуза с дълги ръкави и вълнената жилетка, която Скарлет мразеше, защото беше много грозна, особено сега, когато на края на ръкава се бе оформила дупка. Но нямаше смисъл да се облича добре, нали? Нямаше да излиза днес, вече го бе решила. Не че се чувстваше ужасно. Не толкова зле, колкото вчера, но все пак по-добре от онзиден. Опита се да размърда пръстите на краката, сви пръстите на ръцете, завъртя рамене. Усети прилив на облекчение от факта, че днес тялото ѝ сякаш е малко по-нейно.

Тя се измъкна от спалнята си. Работното ѝ време скоро започваше. Ще изпрати съобщение на шефа си, ще му каже, че ще работи от къщи. От което той щеше да е очарован, разбира се. Според него не беше редно асистентите да работят от къщи – защото как биха могли да си свършат работата? Какво биха научили за тънкостите на рекламната индустрия, ако си седят у дома по цял ден? Но него това не го интересуваше; не го беше грижа за кариерното развитие на Иви. Всъщност вълнуваше го единствено как тя би могла да му върши личната работа, като

например да купува подаръци за членове на семейството и да резервира вечери за него и съпругата му. Наскоро бе започнал често да споменава за годишнината им и Иви знаеше, че ще бъде ангажирана в това. Единствено благодарение на натиска от страна на „Човешки ресурси“ той се бе съгласил изобщо да ѝ позволи да работи от вкъщи – и дори това, предполагаше тя, нямаше да продължи вечно.

Когато стигна до кухнята, видя бележката от Скарлет на бялата дъска.

Голямата вечер!!

Иви се втренчи в нея, мислеше си за това как Скарлет я покани на партито. За нейния отговор. *Може би*. Излъга, и двете го знаеха. Но може би трябва да отиде. Скарлет невинаги се държеше така, но Иви знаеше, че е притеснена. А и след снощи, дали отсъствието ѝ нямаше да означава нещо? Защото в крайна сметка егоистът беше тя, нали? Да откаже, защото тя не иска, защото на нея ще ѝ е неудобно, вместо да избере да отиде, защото най-добрата ѝ приятелка има нужда от нея. Не че Скарлет наистина беше казала, че има нужда от Иви. Може би дори не я искаше там – да я натоварва в голямата ѝ вечер, да трябва да я наглежда. Това бе истинският проблем, нали? Иви се нуждаеше от Скарлет повече, отколкото Скарлет от нея.

Забеляза го, докато пълнеше чайника. Ключът на Скарлет зад един от крановете, сребристият му отблясък почти се сливаше със сивата мивка. Честно, какво правеше ключът ѝ точно тук? Вероятно снощи е възнамерявала да мие чиниите или нещо подобно и затова го е зарязала на това място. Иви трябва да ѝ вземе гривна ключодържател, за да не го губи всеки път.

Тя въздъхна, извади телефона си от джоба на клина и изпрати бързо съобщение на Скарлет. Разбира се, тя щеше да разчита на Иви да ѝ отвори довечера, но кой знае в колко часа щеше да се върне. Ако вечерта мине добре, после без съмнение ще има празнични напитки и по всяка вероятност Иви щеше да е дълбоко заспала, когато Скарлет се прибере.

Няколко минути по-късно Скарлет все още не беше отговорила. Може би още бе ядосана след снощи. Иви изпуфтя на себе си и взе телефона. Глупаво е да седи и да я чака да отговори. Голем

ми хора са и тя е най-добрата ѝ приятелка. Затова набра номера на Скарлет, облегна се на плота и зачака.

– Ало?

Иви се стресна, когато чу мъжки глас. Нисък, но някак отривист. Издаващ паника.

– Ало – каза тя предпазливо, – търся Скарлет.

– Скарлет? – отвърна някой отсреща, пак така отривисто, сякаш рязко си поема въздух, преди да изрече думата на глас. На заден фон Иви чуваше движещи се коли и вятър, от които се получаваше прашене. – Да. Да, извинете. Мамка му, извинете. Скарлет. Тя... Извинете, откъде я познавате?

Иви усети как стисна телефона по-силно.

– аз съм ѝ приятелка. Иви. Живеем заедно. – Не знаеше какво я накара да добави последното – един вид оправдание за това колко близка е на Скарлет. – Вие кой сте? Защо телефонът на Скарлет е във вас?

– аз... – Но някой там го прекъсна:

– Господине? Ще дойдете ли с нея?

Колебание, след това:

– Да. Да, аз...

– Ало? – повтори Иви по-високо и по-остро. – Мога ли да говоря със Скарлет, моля?

Сирени. Тя едва сега им обърна внимание. На заден фон се чуваха сирени.

– Вижте, много съжалявам, Иви, но Скарлет, тя... – Иви чу преглъщането и от това нейната уста пресъхна. – Тя претърпя злополука.

Иви замлъкна. Дори не бе забелязала, че се движи, пристъпва от крак на крак, свива нетърпеливо пръсти. Долната част на гръбнака ѝ изтръпна от остра, пареща болка. Тялото ѝ, предупреждава я.

– Как така злополука? – не разпозна собствения си глас.

– Тя... О, боже. Вижте, сега я вкарват в линейка. Ще тръгна с нея. Ще я откарат в Гайс Хоспитал до Лондонския мост.

– Лондонския мост? – повтори стресната Иви. Мозъкът ѝ работеше твърде бавно, отказваше да възприема. Тя се хвана за маловажната информация, това, върху което можеше да се съсре-

доточи. – Но Скарлет работи в Сохо. – А и бе казала, че отива на работа, нали? Как така ще е на Лондонския мост. Джейсън ли живееше там? Май не.

– Аз...

Осъзна твърде късно, че не това е проблемът. Че става нещо много сериозно.

– Каква злополука? – попита рязко. – Какво не е наред със Скарлет? Мога ли да говоря с нея?

– Тя... – последва леко задавен звук. Такъв, от който сърцето на Иви се сви, който я накара да изскимти. – Трябва да тръгвам. Мисля, че е по-добре да отидете в болницата, Иви. Наистина съжалявам. Господи, толкова съжалявам. Аз... трябва да тръгвам.

Той затвори. Той наистина затвори. Иви стоеше, все още притиснала телефона до ухото си.

Скарлет, в линейка.

Скарлет не може да говори с нея.

Що за злополука би ѝ попречила да говори? Не. Не можеше да мисли в тази посока. Не знаеше нищо със сигурност. Сега сърцето ѝ беше ускорено – бързи, неистови удари. Трябваше да отиде в болницата. Да не реагира прекалено крайно. Скарлет щеше да се нуждае от това тя да бъде спокойната, рационалната.

Взе се в ръце, тръгна към спалнята си, обу първите обувки, които успя да намери, изруга, когато едната ѝ ръка се запъна, докато се опитва да си облече палтото. Набра майката на Скарлет, докато тичаше наоколо за ключовете и портмонето си.

– Иви, скъпа, здравей. Тъкмо говорех за теб, казвах на Греъм, че трябва да ти звъннем. Нали знаеш, за партито на Скарлет за рождения ѝ ден...

– Мел... – Тя се опита да звучи спокойно, но гласът ѝ беше твърде висок, твърде остър. – Скарлет е претърпяла злополука. Тя е в линейка. Отвеждат я в Гайс Хоспитал, до Лондонския мост. – Твърде бързо. Говореше твърде бързо.

Устойкой се, каза тя на себе си. Но тялото ѝ не я слушаше.

– Какво? – отвърна рязко Мел. – Каква...

– Не знам – отсече лаконично и тя. Започна да я обзема паника. – Съжалявам. Не знам. Обадиха ми се и...

– Добре, разбирам. Греъм! – Иви чу как гласът на Мел кн-ти, представяше си я в къщата на Скарлет, от която родителите ѝ никога не се преместиха. – Ще тръгнем с влака, ще се видим там. Ако научиш нещо, преди да...

– Ще ти кажа – отвърна Иви, ненавиждаше треперещия си глас. Какво точно щеше да им каже?

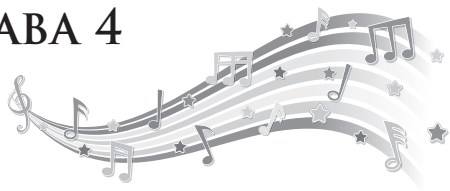
– Ще се оправи – каза твърдо Мел. – Това е Скарлет. Ще се оправи.

– Да. Да, ще се оправи.

Защото ти точно това казваше, нали? Няма значение, че паниката разтърсва цялото ти тяло и изпраща малки, агресивни иглички ток към нервите, няма значение, че гърлото ти се свива и не можеш да говориш въобще. Когато се опитвахте да си дадете сили една на друга, ти това казваше.

Тя прекрати разговора и затърси из телефона си номера за поръчка на юбер. Изруга, когато пръстите ѝ затрепераха твърде много и не успя да го намери, после незабавно изхвърча от къщи. С метрото ще стане по-бързо. И за пръв път от повече от година тя не се сети за нищо, което може да се обърка, ако излезе навън. Защото само едно имаше значение. Скарлет. Най-добрата ѝ приятелка е в болница. Най-добрата ѝ приятелка има нужда от нея.

ГЛАВА 4

През цялото време, докато съм в линейката, той държи ръката ми. Този мъж, този непознат, се вкопчва в пръстите ми, сякаш по този начин ме закотвя към живота. Може би е така. Може би затова все още съм тук, витая. Чудя се дали дланта ми е още топла. Виждам я там, отпусната в неговата, но не я усещам. Опитвам се да откликна някак, правя усилие да раздвижа пръстите си, да стисна ръката на този човек в отговор, но не се получава. Очите ми са затворени дори когато парамедиците помпат, опитват сърдечен масаж. Тялото ми изглежда немошно, крехко. Предполагам, че е. Или беше. Достатъчно крехко, за да бъде изключено просто така.

Парамедиците продължават да помпат тялото ми, поставят маска на лицето ми. Дали знаят, че вече съм мъртва? Може би не съм. Може би това преживяване – да се гледам така отгоре – е само защото съм нокаутирана в безсъзнание. Преживявания извън тялото. Хората имат такива, нали? Значи, може би е това. То обяснява защо няма ярка светлина, към която да вървя, няма тунел. Няма следа от отдавна починалата ми баба или от някой друг водач, дошъл да ме посрещне. Никога не съм се замисляла особено какво се случва, когато умреш, и точно сега това ми се струва глупаво.

Странно спокойна съм, докато гледам – сирените реват, думите на парамедиците минават през мен като лек полъх, сякаш не са важни.

– Как се казва? – пита по-ниският от двамата.

– Аз не... – Той преглъща, адамовата му ябълка видимо подскача. – Скарлет. Тя се казва Скарлет.

Знае, защото говори с Иви. Чувах гласа ѝ от другия край на линията, когато той вдигна телефона. Взе го от чантата ми. Къде ли е тя сега? Не я виждам никъде в линейката, значи трябва да е още там, да лежи наред пътя. Чантата, за която работих толкова

усилено, без съмнение вече я няма. Някой случаен минувач я е взел, днес му е късметлийски ден.

Нещо се надига в мен. Отнема ми малко време, за да го разпозная като гадене. Което е странно. Как може да ми се гади, когато нямам тяло? Но е така. И не искам да съм тук. Не искам да гледам себе си, не искам да ги гледам как се борят да ме върнат. Не искам да гледам как кръвта продължава да се стича на тънка струйка от главата ми, сплъстява косата ми. Не искам да мисля за Иви, как бърза да стигне до мен, когато няма „мен“, до която да стигне. Но съм дърпана заедно с тялото ми, нямам избор.

– Съжалявам – промълвява мъжът сега, говори през парамедиците, които не спират да повтарят името ми, казват ми да остана с тях. Лицето на мъжа е бледо, почти толкова бледо, колкото моето, а косата му пада в очите. – Съжалявам.

Отново и отново. Сега той стиска ръката ми толкова силно, че изглежда болезнено. Нещо в мен се извива, гледа, но е като далечно ехо. Емоциите ми са тук, но смътни. Сякаш по някакъв начин съм защитена от тях.

Линейката спира пред болницата и всичко се задейства. Парамедиците ме изкарват. Лекарите тичат да ни посрещнат. Ръката ми бива издърпана от хватката на мъжа, той върви след нас, препъва се в собствените си крака. Лекарите задават ясни въпроси, по същество, докато ме откарват на носилка към входа на болницата. Защо? Мислят ли, че ще могат да ме оправят? Дали ще успеят да ме задържат? Да оправят тялото ми, за да мога да се върна в него? Може би затова още съм тук, същността ми е тук – защото имам шанс. Трябва да се чувствам обнадеждена от това. Или тревожна може би. Знам, че трябва, но нито една от емоциите не идва, всичко е заглушено. Аз, която винаги съм усещала нещата толкова силно, толкова бързо. Никога не съм била спокойната, премерената – Иви е такава.

Казват на мъжа да изчака и ме вкарват през двойна врата, едната ми ръка виси отпусната край носилката. Той се оглежда, примигва на яркото болнично осветление. Ожулването на лицето му изглежда по-зле при тази изкуствена светлина. Навсякъде в чакалнята има седнали хора, някои гледат към мъжа, сякаш се чудят какво прави тук. Той просто блуждае, като че ли чака

някакви изрични указания. Аз също блуждая, оставам от тази страна на двойната врата. Изглежда, не допускат никого там, освен лекарите, и по някаква причина това вероятно включва и мен. Мен в смисъл на истинското мен, а не тялото ми. И всъщност не искам да ги гледам как продължават да помпат сърцето ми, как се опитват да ме изтеглят обратно от мястото, където съм сега.

Секунда преди въртящите се болнични врати да се задвижат, знам. Сякаш усещам енергията ѝ. Тогава тя пристига, тъмната ѝ коса се развява, палтото ѝ от горе до долу закопчано несиметрично. Виждам онази грозна жилетка под него, с дупките. Защо настоява да я носи? С нея изглежда старомодна, а тя не е. Зелените ѝ очи са широко отворени и диша тежко. Твърде тежко, наистина. Тя се препъва в един знак „Стоп“ в чакалнята, погледът ѝ се стрелка трескаво, сякаш търси някого. Търси мен. Пак усещам онова извиване – като ехо, като фантомна болка.

Когато тръгва отново, походката ѝ е скована, особена. Толкова съм свикнала с нея, че е странно да го забележа едва сега. Може би става по-очевидно в болницата, където хората очакват да си болен или ранен.

Тя отива до регистратурата.

– Търся моята приятелка.

Виждам, че се опитва да бъде твърда, но гласът ѝ трепери.

Сестрата вдига поглед, примигва няколко пъти, все едно се опитва да фокусира Иви.

– Приятелката ми – повтаря Иви, – Скарлет Хендерсън. Сигурна съм, че вече е тук. Претърпяла е злополука и ... – почти се задавя и си поема дъх, за да се успокои. – Къде е тя сега? Моля ви.

Почти проплаква на последната дума и в този момент усещам най-остро липсата на тяло. Когато не мога да положа ръка на рамото ѝ, да я утеша.

– Ще се опитам да разбера от лекарите – казва жената с мек, равен глас. Свикнала е да разговаря с паникьосани хора, сигурна съм. – Моля, седнете и изчакайте.

Виждам думите, с които Иви иска да отвърне. Виждам цвета, който се издига нагоре по врата ѝ, докато стиска устни.

Естествено, че не може да седне просто ей така. Тази жена за каква я мисли? Аз бих ѝ се троснала, но Иви само я поглежда и си премълчава. Мъжът, за когото бях забравила, съсредоточена изцяло върху Иви, се приближава зад нея.

– Вие ли сте Иви? – Гласът му е пресипнал, сякаш е крещял.

Иви се обръща към него:

– Да. Защо? Кой сте вие?

– Аз съм Нейт.

Той потрепва, разбира колко маловажно е това.

– Аз бях... Аз бях с нея.

Бил е с мен? Що за глупав начин да се изрази!

– Какво се случи? – пита бързо Иви. – Тя добре ли е? Къде е? Какво се случи?

Тя се накланя към него, хваща ръцете му, покъртително уязвима.

– Аз... Може би трябва да седнем.

– Ще спрат ли всички да ми казват да седна! – Тя пуска ръцете му, прокарва своите през косата. Още е сплъстена от тази сутрин – обзалагам се, че дори не я е сресала. – Зле е, нали? Затова го казвате. Хората подканят някого да седне само когато е нещо лошо.

Не е ли така? Никой не казва „Може би трябва да останеш прав“.

Иви затваря очи, после се обръща, навежда се. Едва не припада на най-близкия стол, който изглежда твърд и студен.

И в този момент усещам, че ме дърпат. Не зная как или защо, но вече не съм в болницата с Иви и Нейт. На някакъв плаж съм. Смея се, падам на пясъка, а Иви пада до мен, но по-скоро от радост, отколкото поради немощ. Една по-млада, по-безгрижна Иви.

Крит. Това е Крит... отидохме там с Иви и група приятели от училище, когато завършихме гимназията. Не можем да спрем да се смеем, не помня защо. И е различно от сега. Не гледам случката отгоре, а съм част от нея. Аз съм в тялото си – тялото, което имах тогава. Усещам всичко точно така, както го усещах тогава. Как пясъкът е залепнал за мен, защото бях плувала, топлото слънце гали лицето ми. Чувството за лекота, за това, че светът е

наш: мой и на Иви. Опитвам да спра да се смея, но не мога. Аз съм тук, но заклещена в капан.

– Ето къде сте били.

Сега спирам да се смея и виждам Конър, първото ми гадже. Скръстил е ръце и гледа към нас. Господи, Конър! Не бях се сещала за него от години. Мисля, че той се ожени, остана в родния ни град, близо до Кеймбридж. Може би вече има деца. Никога не съм смятала, че това с Конър ще продължи дълго – в края на краищата бях само на осемнайсет и ми беше абсолютно ясно, че той ме харесва повече, отколкото аз него. Приемах го като подготовката ми за когато срещна „истинския“. Сега, като се сетих за това, ми изглежда ужасно глупаво.

– Търсих ви. – В тона му има леко обвинение, което ме кара да се нацупя, макар че тогава не го направих. Вместо това тялото ми става, тръгва към него. Кълча се. Боже, наистина ли съм могла да се кълча така?

– Извинявай – казвам аз и усуквам един кичур коса около пръста си. Безсрамна флиртаджийка. Струва ми се, че това не се е променило. – Искахме да се порадваме на слънцето, а вас ви мързи да станете.

Усмивам се и си спомням – как карах Конър да се чувства несигурен, вече разбрала как се играе играта.

Иви се изправя на крака и виждам, че отново става стеснителна, по това как прикрива корема си с ръце върху черния бански, който бе облякла.

– Е, сега съм тук – отвръща Конър. Обгръща ме с ръце, горещата му кожа допира голия ми корем. Миризмата от афтършейва му е твърде силна, сякаш още не е разбрал колко трябва да слага. Дали забелязах това тогава? Не помня.

– Хайде да поплуваме.

Казва го тихо и виждам, че се опитва да бъде съблазнителен. Сега, в сегашното ми съзнание, искам да се отдръпна. Всъщност се напрегам, опитвам се да достигна краищата на тялото си, опитвам се да накарам ръцете и краката ми да ме слушат. Но не се отдръпвам.

– Отивай – казва Иви с усмивка, небрежно маха с ръка. – Аз съм добре. Ще се прибера в къщата, знам къде е.

За нея ли мислех тогава? Или се бях съсредоточила върху Конър, върху това да се уверя, че играя играта с него точно както трябва. Сега ми изглежда глупаво, че изобщо съм се притеснявала.

– Благодаря, Иви.

В гласа на Конър няма злоба. Той харесваше Иви. Тя винаги е знаела как да се държи, как да накара хората да я харесват; кога да зададе въпрос, кога да се засмее. Не мисля, че е било целенасочено – правеше го подсъзнателно.

– Забавлявайте се! – казва тя и се усмихва самодоволно.

Конър ме хваща за ръката, дърпа ме далеч от Иви, към морето. Започва да ме пръска с вода и аз се смея и пищя. Усещам я зад мен, но не виждам какво прави, защото онази аз от спомена няма да се обърне и да погледне, да се обърне и да види...

Иви. Какво правя, защо преживявам отново този спомен? Не искам да съм тук, в морето с Конър. Искам да съм с нея, искам да проверя дали е добре, искам да...

Изведнъж се връщам в болницата, просто ей така, споменът е изтръгнат от мен – или аз съм изтръгната от него – солта и слънцето, и миризмата на слънцезащитен крем и на афтършейва на Конър са заменени от странна, особена празнота. Защото си представям как миришат болниците. Представям си парливата миризма на антисептиците, миризмата на твърде много тела, нотката, която асоциираме с кръв. Но всъщност не мога да ги помириша.

Иви все още седи на един от столовете в чакалнята. Не зная дали мъжът – Нейт – ѝ е казал какво се случи, но той се е настанил до нея, а тя се е отместила встрани и клати глава. Така че може би.

От двойната врата, през която изчезнаха с тялото ми, излиза жена. Лекарка, в операционно облекло. Търси някого в чакалнята и виждам как погледът ѝ се спира на Нейт. Нейт, не Иви. Тръгва към Нейт, тръгва към този непознат, а не към най-добрата ми приятелка. Походката ѝ е решителна, делова. Лицето е внимателно неутрално, но устните издават твърдост.

– Господине? – И двамата се изправят на крака, а лекарката поглежда Иви набързо, преди да се обърне отново към Нейт. – Вие ли бяхте с жената, която докараха току-що с линейката?

Нейт кима, но Иви започва да говори преди него.

– Скарлет – отвръща тя. – Тя е моя приятелка. Какво ѝ е? Добре ли е? Мога ли да я видя?

Лекарката отново гледа ту Нейт, ту Иви и когато Нейт кимва, се спира на Иви.

– Толкова съжалявам, че аз трябва да ви го кажа. Тя почина. Иви е вперила очи в нея, тялото ѝ е вцепенено.

– Не можахме да направим нищо – продължава лекарката, говори спокойно, а Иви започва да трепери. – Тя беше мъртва от удара и опитите за оказване на първа помощ... – Лекарката продължава да говори, но думите се губят по пътя към мен.

Съобщението се стоварва отгоре ми. Аз съм мъртва. Знаех го през цялото време, разбира се. Затова не последвах тялото си през вратата – защото знаех, че това, което правят, е безсмислено. Сигурно и те са го знаели, но са положили усилие само за да могат да кажат после, че са направили всичко възможно.

Сега не се налага никой да казва на Иви да седне. Тя рухва, тялото ѝ се свлича. Клати глава. Не. Казва го отново и отново. Лекарката ѝ обяснява нещо. Травма на главата. Гръбначен мозък. Медицински език, който не искам да слушам. Защото се отнася за тялото ми, не за мен.

– Съжалявам. – Нейт го повтаря почти едновременно с повтаряното от Иви „Не“. Съжалявам, съжалявам, съжалявам.

Тогавя ме залива емоцията. И този път не е приглушена. Наситена е. Яд ме е. Защото той наистина трябва да съжалява. Не трябваше да говори по телефона. Не трябваше да държи велосипеда с една ръка. Ако беше внимавал, нямаше да падне и тогава нямаше да се налага да му помагам. Той щеше да продължи да си кара, а аз щях да тръгна към офиса. Към Джейсън, към шефа ми, към инвеститорите.

Оставам да вися там, където и да е това, и виждам как Иви най-накрая се предава на сълзите. Тя крещи на лекарката да я остави, да направи още едно усилие, без да обръща внимание и без да я интересуват погледите на другите хора в чакалнята. Нейт протяга ръка да я сложи върху рамото ѝ, след това прави гримаса, изглежда, си променя решението и стъпва крачка назад, по-далеч от нея.